

[Finansministeren.]

opstille et Sandsynlighedsbudget for det kommende Aar, skal jeg sige, at jeg har allerede for et Par Maaneder siden i det andet høje Ting gjort et Forsøg paa i meget store Træk og med de mange Forbehold, som man altid maa tage i saadanne Spørgsmaal i usikre Tider som de nuværende, at sige noget om Statsbudgettets Fremtid. Jeg kom her til Resultater, som jeg ikke skal gaa nærmere ind paa ved denne Lejlighed, men som stort set kan opsummeres i dette, at hvis vi kunde komme af med en væsentlig Del af de ekstraordinære Udgifter og naa frem til mere rolige og stabile Tilstande, maatte vi regne med et Statsbudget paa op imod 1 500 Mill. Kr., og at de Skatter, som vi har for Øjeblikket, maaske og maaske ikke vilde være i Stand til at dække de Udgifter, der maatte regnes med paa Grundlag af den bestaaende Lovgivning. Der kunde derfor ikke siges noget sikkert om, hvorvidt vi kunde klare os med den bestaaende Lovgivning om Skatter og Afgifter — og jeg kunde vel tilføje Takster for de offentlige Virksomheders Vedkommende. Noget bestemt herom kan naturligvis heller ikke siges i Dag, godt og vel to Maaneder efter den Redegørelse, som jeg gav Folketinget. Jeg maa dog naturligvis sige, at den meget betydelige Forøgelse af Tjenestemandslønningerne, som man nu maa regne med, i hvert Fald ikke virker i Retning af at gøre det lettere at opnaa Balance med de nuværende Skattelove. Man maa naturligvis regne med den Mulighed, at det, naar vi kommer noget længere hen paa Tiden og faar større Klarhed over Forholdene, bliver nødvendigt at gennemføre en Forhøjelse af visse Afgifter, Skatter og eventuelt Takster.

Jeg skal i denne Forbindelse understrege, at den høje Beskæftigelsesgrad, vi har i Øjeblikket, den rivende Afsætning, alle fremkomne Varer finder, og Tendensen til større Import, end vor Eksport kan betale, jo i og for sig ogsaa tyder paa, at den pengemæssige Købevne i Landet er stor i Forhold til, hvad Landets virkelige Rigdom betinger. Det er naturligvis bl. a. en Følge af de meget store ekstraordinære Udgifter, som Staten har haft og har. Det betyder, at der øses Penge ud, og at Befolkningens pengemæssige Købevne derigennem forøges. Det vil ogsaa af den Grund være et Problem, der fortjener alvorlig Overvejelse, om det ikke kan være nødvendigt at forøge visse af Statens Indtægter, men noget bestemt lader sig ikke sige paa nærværende Tidspunkt.

Jeg skulde maaske gøre en enkelt Bemærkning i Anledning af den Slutbemærkning, det ærede Medlem fremsatte om, at der ikke af den nuværende Regering var gjort noget eller noget væsentligt for at formindske Byrderne for Statskassen. Jeg maa dertil sige, at der jo blev gjort visse Forsøg i saa Henseende. Jeg minder om den nye Arbejdsløshedslov, som naturligvis ikke betød nogen meget stor Formindskelse af Udgifterne, men dog en Nedsættelse af Udgifterne. Man har endvidere, fordi Beskæftigelsessituationen opmuntrer dertil, taget Initiativ til at søge Arbejdsfordelingslovgivningen ophævet, idet man ikke mener, at der er Grundlag for dens Opretholdelse, og saa noget, der virker i Retning af at formindske Statens Udgifter. I øvrigt tror jeg, jeg kan sige, at Regeringens Vilje til at virke i saa Henseende har været større end dens parlamentariske Evne. Jeg skal bl. a. her minde om Tjenestemandsløvsforslaget, der jo ved Initiativ fra det ærede Medlems Partis Side blev lidt dyrere, end vi ellers havde regnet med.

P. Korsgaard: Jeg vil gerne først til den sidste Bemærkning, som den højtærede Finansminister fremsatte, sige, at jeg utrykkeligt i mine Udtalelser sagde, at det var rimeligt, at Ministeriet søgte at tilvejebringe saadanne Indtægtsforhold, at der blev et rimeligt Forhold mellem de forskellige Grupper. Ud fra den Betragtning mener jeg, at det Initiativ, der fra konservativ Side er taget med Hensyn til en Ekstraudgift paa 5 Mill. Kr., er fuldt forsvarligt, og at denne Ekstraudgift i Virkeligheden er meget lille.

I øvrigt har jeg forstaaet den højtærede Finansministers Udtalelser saaledes, at han mener, at saafremt Skatterne vil indgaa med nogenlunde tilsvarende Beløb, som de gør nu, og med et normalt Budget uden Udgifter til tyske Flygtninge, til Brødforsyninger og til alle disse Ting, som man uden normale Forhold ikke har, vil disse Skatter saa nogenlunde kunne slaa til. Det eneste Forbehold, jeg forstod den højtærede Finansminister tog, var Udgiften til Tjenestemandsløven. Jeg maa for mit Vedkommende sige, at hvis det kun drejer sig om en Difference paa f. Eks. 100 Mill. Kr., har jeg, maa jeg tilstaa, set meget mørkere paa Situationen, end den højtærede Finansminister mener, det er rigtigt at gøre; men jeg vil gerne understrege, at jeg forstaaer den højtærede Finansminister saaledes, at til denne Balance hører ogsaa, at man faar den